

VIOREL PLOȘTEANU

spre țărături sudice

am răsturnat fusul orar
pe partea de vest
oricum era același dar prea drept
să te-ntâlnesc în zori la quarteira
unde nisipul inventa
la fiecare bătaie de vânt
urme ale tale
maură venită din vremi trecute
căreia toți pescarii micului port
i-au închinat prada secole de-a rândul
în urma noastră
în dublinul trist
plecarea ți-o plângea numai ira
și paddy de pe podul
de-o juma de penny
cu paharul lui veșnic gol
în care apele lui liffey
cântă povești aduse de vânt
tocmai de la quarteira
din nisipul cu amintiri maure

am adunat toate pietrele roșii
apoi ți-am scris numele cu ele
în apele oceanului
s-au dus toate poveștile
spre țărmul africii
ascunzându-mi-te
în răsărituri galbene

appian way

astăzi de dimineață
pe appian way în dublin 4
o fată asiatică s-a aplecat
să ridice o pană de jos
de pe asfaltul ud
a fotografiat-o cu telefonul
apoi a rămas o clipă
privind-o zâmbind
poate unei amintiri din trecut
sau unei vieți în care a fost pasăre
sau țării în care nu a fost niciodată
iar părinții îi spun că e
cea mai frumoasă din lume
la colțul cu leeson street
o mașină nu și-a mai știut drumul
tânăra asiatică și-a amestecat zâmbetul
cu ploaia rece de pe trotuar
în urma ei o pană albastră
pentru câteva clipe
a avut ultimul zbor
al unei păsări măiestre

când îngerii mor

în fiecare dimineață
un înger îngenunchează lângă inima mea
mă roagă să fiu bun
să nu mai număr oamenii din doi în doi
și dinăștia puțini
să-l aleg pe fiecare al patrulea
dar eu nu
eu nu pun la inimă vorbele lui
poate și pentru că
prea l-am lăsat să-mi fie aproape
aproape ca un frate
iar pe cei prea apropiați
ne-am obișnuit să nu-i mai ascultăm
să-i considerăm lucruri
de care credem că ne putem lipsi
și nici oamenilor nu le mai pasă

și nici oamenilor nu le mai pasă
de cei care-i privesc cu ochi mici
or poate că au și ei îngerii lor
care cine știe ce le spun

azi de dimineață îngerul nu a mai venit
liniștea din jur mă apasă
ca un vid care ar putea să mă absoarbă
într-o clipită
bătaia de inimă în care îngerul meu a murit
m-a murit

se vinde măcelărie

John Byrne & sons
vechea măcelărie din Rathgar
e pusă la vânzare
băieții amândoi plecați departe
în Australia, în State...
căsătoriți cu femei de pe-acolo
nici gând să ducă mai departe
vechea afacere a bunicului Sean
cel care a inventat conceptul de buy locally
atunci când au apărut super maketurile
bătrânul Byrne care le-a construit case în Dublin
și le-a plătit școli înalte
și a clătinat din cap când fiul John
le-a plătit biletele de avion
unul câte unul a plecat
acum John Byrne e și el bătrân
carnea prea greu de tranșat
iar vitrina mai mult goală
camionul frigorific
cu jumătăți de vaci
oprește tot mai rar în fața măcelăriei lui
vecinilor din Rathgar
le este mai ușor să cumpere
de la super marketul de vizavi
așa că măcelăria se vinde
unui cafegiu ce încă are copiii mici